

РЕШЕНИЕ

№ 3107

гр. София, 30.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2498** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез юрк. Х. К., срещу решение № 487 от 25.01.2024 г., постановено по НАХД № 5917/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106-ти, с което е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), вр. чл.179, ал. 3б ЗДвП е наложена имуществена санкция на „ДЛВ“ ЕООД в размер на 2500 лева, за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП).

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Твърди се, че в резултат на буквалното тълкуване на нормата на чл. 189ж ЗДвП съдът е достигнал до погрешния извод, че за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш. Сочи се, че нормата на чл. 189ж ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и други текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация за начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията, свързани с неплащането на дължимите пътни такси. Изтъква се, че

макар и в разпоредбата на чл. 189ж ЗДВ да е направено препращане единствено за нарушение по чл. 179, ал. 3 ЗДвП, следва да се има предвид разпоредбата на чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, в която се съдържа изрична регламентация за електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Посочва се също така, че в този смисъл е и разпоредбата на чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, към която препраща разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, и съгласно която, електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 ЗП създава доклади за всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3-3б ЗДвП, както и тази на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП, където изрично е посочено „електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3б“. Като допълнителен аргумент в тази насока се посочва и разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 и ал. 5 ЗДвП, с която на собственика или на ползвателя на ППС е дадена възможност да се освободи от административнонаказателна отговорност, чрез предоставяне на съответната декларация. Твърди се, че електронният фиш е издаден при безспорно установено нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП и при спазване на законовите разпоредби. Исква се от съда да се отмени решението на районния съд и вместо него да се постанови друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден.

Ответникът по касация – „ДЛВ“ ЕООД, чрез процесуалния си представител адв. Л., в представения по отговор на касационната жалба излага съображения за правилност на оспореното решение. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 23.02.2021 г. в 12:31 ч. товарен автомобил, влекач, малка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория Евро 6D, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 40 000 се е движел по път А-6 км 50+427 с посока намаляващ километър, който път е включен в обхвата на платена пътна мрежа, без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП.

Нарушението е установено с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал.1 от ЗП, намиращо се на път А-6 км 50 + 427. След справка за собствеността на превозното средство е установено, че собственик е дружеството „ДЛВ“ ЕООД, поради което на същото бил издаден ЕФ серия № [ЕГН], с който му било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП.

Първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с електронния фиш, приобщени по реда на чл. 283 НПК. За да отмени електронния фиш

районният съд е приел, че не е спазена процедурата за ангажиране на административнонаказателна отговорност на дружеството, тъй като отговорността на юридическо лице (собственик или ползвател) по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, относно пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, следва да бъде реализирана по общите правила в ЗАНН, чрез съставянето на АУАН и НП. Посочил е, че ускорената процедура, чрез издаване на ЕФ, е визирана единствено в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, която предвижда издаването на ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител само при извършено нарушение по чл. 179, ал. 3 ЗДвП, а не и по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, каквото е в случая. На следващо място е посочил, че в случая са приложими разпоредбите на Регламент (ЕС) 2020/204, които имат пряко действие, като собственикът на процесния товарен автомобил не е следвало да бъде директно санкциониран, а да му се предостави възможност да заплати дължимата пътна такса за съответния сегмент от пътя, доколкото неподаването на тол декларации за същия е вследствие на неустановен проблем с бордовото устройство в автомобила, респ. нефункционирането му към процесната дата. В заключение е приел, че така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на дружеството.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

Отговорността на дружеството е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП. Според чл. 139, ал. 5 ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 ЗП.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП е предвидено за преминаване по платената пътна мрежа въвеждане на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние: такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3 ЗП; заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното

превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

Съгласно чл. 102, ал. 2 ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 ЗП, според категорията на ППС.

В случая безспорно по делото е установено, че на 23.02.2021 г. в 12.31 ч. товарен автомобил, влекач, марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС], се е движел по път от обхвата на платена пътна мрежа - А-6 км 50+427, без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, което е основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството „ВЛТ“ ЕООД, собственик на ППС.

Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалвания минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДП, това трябва изрично да е предвидено в ЗДвП. Законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен само на това основание. В подкрепа на извода, че в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП не е предвидено да се издава ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДП е и новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, с която е допълнено, че „При нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“, която е в сила от 13.02.2024 г., ДВ бр. 13 от 2024 г. Следователно към датата на установяване на нарушението не е съществувала възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение поради липсата на изрична норма за това.

Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а ЗДвП съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б ЗДвП преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 ЗП. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Горните разпоредби са допълнителен аргумент, че към момента на извършване и установяване на нарушението по чл. 179, ал. 3б ЗДвП в процесния случай е следвало да се съставя акт за административно нарушение, а не ЕФ.

Неоснователно е възражението в касационната жалба, че издаването на ЕФ може да се извлече от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП, тъй като същата регламентира изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3

– Зв ЗДвП. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, която предвижда вписаният собственик, съответно ползвател, да се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б ЗДвП, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а разглежда хипотезите за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б ЗДвП, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Следователно липсата на изрична законова разпоредба към 23.02.2021 г., предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила достатъчно за да обоснове отмяна на електронния фиш.

По изложените съображения правилно районният съд е стигнал до извода за незаконосъобразност на обжалвания електронен фиш, поради което е не са налице визираните в касационната жалба основания за неговата отмяна.

При този изход на правния спор, претенцията на ответника за присъждане на сторените в производството разноски в размер на 500 лева се явява основателна, като същите следва да бъдат възложени в тежест на касатора.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 487 от 25.01.2024 г., постановено по НАХД № 5917/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106 – ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) да заплати на „ДЛВ“ ЕООД сумата в размер на 500 лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: